

[Rytter.]

Grundloven, alligevel er gyldig. Jeg mener, at dette er urigtigt. Jeg forstaar jo nok den anden Anskuelse. Den bundet i den Betragtning, som hersker indenfor engelsk Ret, nemlig at enhver Lovgivningsmagt er suveræn. Naar Folkets Villie har lagt sig for Dagen i Rigsdagen med Hensyn til et bestemt Forslag, saa skal den ikke være bundet af noget, og derfor maa Domstolene ikke tilsidesætte en saadan Lov. Den er altsaa ikke grundlovsstridig i den Forstand, at Domstolene kan tilsidesætte den. Den Mening kan man have, og den Mening har man i forskellige Lande. Her i Landet har man imidlertid efter min Opfattelse haft en anden Mening. Vi har givet en Grundlov, som skulde binde os alle, ogsaa Lovgivningsmagten, saaledes at naar der kom en Lov, som var i Strid med Grundloven, var den ugyldig i den Forstand, at Domstolene maatte have Ret til at tilsidesætte den. Derfor mener jeg det samme, som den højtærede Minister mente i 1919, nemlig at en Lov, om hvis Grundlovmæssighed der er Tvivl, maa kunne indbringes for Domstolene, og Domstolene maa kunne tilsidesætte den som ugyldig.

Det er ogsaa anført — det slog den højtærede Minister jo ogsaa meget stærkt paa —, at ved den foreslaaede Lov bliver Dommene stillet uafhængigt af Administrationen, for saa er det Lovgivningsmagten, der har bestemt, hvordan Forholdene skal være. Jeg vover at paastaa, at netop ved den Ordning, her foreslaas, faar Administrationen langt, langt større Indflydelse overfor Dommene, end den har haft hidtil. Det er rigtigt, at den ikke faar det overfor de Dommere, som er 70 Aar, for dér griber Loven ind, men den faar det overfor de Dommere, som er mellem 65 og 70 Aar. Overfor dem faar Administrationen den Ret, som den nu har overfor dem, der er over 70, men den faar ogsaa den Ret, som den ærede Ordfører for de Konserverative pegede paa, nemlig at kunne dispensere og at afskedige vedkommende som et Privilegium for denne, saa at han faar sin fulde Gage. Det vil man herefter kunne gøre. Dette kan man ganske vist ogsaa gøre allerede ifølge Grundloven, men dér er den Forskel, at hvis Ministeren nu gør det i Henhold til Grundloven, giver han ikke

Dommeren en økonomisk Fordel derved, han giver ham kun den Fordel, som vedkommende selv kunde opnaa ved at blive siddende, saa at han maatte afskediges. Men naar Ministeren griber ind i Henhold til den Ordning, der her stilles Forslag om, overfor de Dommere, som er mellem 65 og 70 Aar, betyder det, at han giver den paa-gældende Dommer en økonomisk Fordel, idet denne Dommer ogsaa for sin Livstid vil beholde den fulde Gage. Dette mener jeg er farligt at komme ind paa. Jeg siger ligesom den ærede Ordfører for de Konserverative: Vi ved jo ikke, hvem der til enhver Tid er Justitsminister, og der bliver her lagt i Justitsministerens Haand en Ret til at stille disse Dommere gunstigere idet de faar en økonomisk Fordel ved at blive afskediget, en Fordel, som de ogsaa nok kunde faa i Dag, men vel at mærke kun den samme Fordel, som de kunde opnaa ved at forblive i deres Embede. Det var netop det, der var det afgørende for Ørsted: at Dommene skulde stilles saaledes, at deres Levestandard ikke kunde forandres. Ørsted saa selvfølgelig ligesom enhver anden, at Dommene i høj Grad er afhængige af Ministeren paa mange Maader, med Hensyn til Indstilling om, hvorledes visse Sager skal behandles, med Hensyn til Spørgsmaalet om Forfremmelse o. s. v., og dette kan efter min Mening ikke være anderledes. Men paa eet Punkt skulde de være uafhængige af Administrationen, og det er med Hensyn til det økonomiske, for saa vidt angaar selve Embedsindtægten. Paa det Punkt vilde Ørsted sikre dem, og her er det, de ikke bliver sikret efter Lovforslaget, medmindre Ministeren undtagelsesvis dispenserer. Jeg ser af Forhandlingerne i Folketinget, at Ministeren maa have udtalt, at han undtagelsesvis vilde dispensere. Men derved giver vedkommende Minister netop Dommeren et Privilegium, og det er det, jeg finder meget uheldigt.

Altsaa, man afskaffer ikke Vanskelighederne, man flytter dem blot; nu kan der være Vanskeligheder med de Dommere, der er over 70, efter Lovforslaget vil der blive Vanskeligheder med Hensyn til de Dommere, der er mellem 65 og 70. Der gives nemlig Ministeren en Ret til at hjælpe vedkommende til at opretholde sin Levestandard, og det vil være yderst farligt. En saadan